

VOETBALLEN

Overal in de wereld zijn er kinderen die van voetbal houden. Maar hun omstandigheden zijn meestal heel verschillend. Toch zijn er veel dingen die hetzelfde zijn. Hieronder staan twee verhalen, eentje uit Zuid-Afrika en eentje uit Nederland.

William en Ryan

“Hé Joshua, kom je voetballen?”

In de deuropening staat William. Hij is tien jaar. Onder zijn arm heeft hij zijn voetbal. William is trots op die bal. Hij heeft hem namelijk zelf gemaakt, van plastic zakjes, touwtjes en elastiekjes. Die heeft hij net zolang gespaard tot hij er genoeg had om een bal te kunnen maken. Een echte voetbal, zo eentje van leer, zou hij wat graag willen hebben, maar die is veel te duur. Joshua en William wonen in een klein dorp in Zuid-Afrika. Ze gaan graag naar school, maar het allerliefst spelen ze met hun voetbal. Ze willen profvoetballer worden en dan veel geld verdienen. Niet voor zichzelf, maar om de arme mensen in hun dorp te helpen.

“Kom je nog?” vraagt William. Het klinkt wat ongeduldig. Joshua kijkt naar William en daarna over zijn schouder achterom. Daar zit zijn broertje op de grond. Ryan heet hij. Die is zeven jaar maar hij kan niet lopen. Ryan is gehandicapt, al vanaf zijn geboorte. Zijn benen zijn heel dun en krom en ook in zijn hoofd is er iets niet helemaal goed. Ryan is anders dan alle andere kinderen. Soms wiegt hij heen en weer en lijkt het alsof hij niks begrijpt. Op andere momenten lacht hij en probeert hij Joshua na te doen.

Joshua houdt van zijn kleine broer. Maar tegelijkertijd schaamt hij zich ook voor hem. Want Ryan kan bijna niks. Niet lopen, niet voetballen. Meestal kruipt hij maar een beetje rond. Vaak ligt hij op zijn rug op de grond en brabbelt hij wat. En hij kwijlt. Vies vindt Joshua dat. Het liefst doet hij de deur van de hut dicht, zodat niemand zijn broertje ziet. Hij praat ook liever niet over Ryan met zijn vriendjes. Net als zijn ouders. Die houden Ryan zoveel mogelijk binnen, weg van de mensen. Joshua kijkt nog een keer naar Ryan. Zijn moeder had hem gezegd dat hij op zijn kleine broer moest passen omdat zij water ging halen bij de waterpomp. Het duurt wel lang en hij wil zo graag voetballen. William zegt: “Ik ga vast, hoor.” Dan zet Joshua zijn twijfels opzij. Hij gaat gewoon lekker voetballen. Ryan kan toch wel even alleen zijn? Wat kan dat nou voor kwaad? Joshua rent weg. Achter hem staat de deur nog op een kiertje...

De jongens zijn alles om zich heen vergeten en druk aan het voetballen als er plotseling een gil klinkt. Joshua kent die stem: dat is zijn moeder. Hij gaat vlug naar haar toe. Wat is er aan de hand?

“Ryan is weg,” roept ze, “ik zie hem nergens.” Joshua schrikt. Oei! Dat is zijn schuld. Hij moest op zijn broertje passen. Als een pijl uit de boog schiet hij weg om Ryan te zoeken. Waar zou hij kunnen zijn? Bij de pomp misschien? Ryan houdt van water. Joshua kijkt rond. Nee, daar is-ie niet. Bij het maïsveld dan? Ryan houdt van maïs. Nee, niks. Joshua zoekt overal, maar vindt zijn broertje niet. Schoorvoetend loopt hij terug, bang voor wat zijn moeder zal zeggen.

Als hij bijna thuis is, wordt er geroepen. Het is de buurvrouw. “Kom eens”, zegt ze. Als Joshua naar binnenstapt, schrikt hij. Daar zit Ryan, vlak naast een wildvreemde mevrouw. Wie is die vrouw en wat moet zij met mijn broertje, denkt

Ryan

Merna

Rudowaan

Joshua. De buurvrouw ziet hem denken en lacht. “Joshua,” zegt ze, “dit is mevrouw Matemba. Zij is op bezoek in ons dorp. Ze zoekt kinderen zoals Ryan. Gehandicapte kinderen. Want die wil ze dingen leren. Wist je dat kinderen zoals Ryan ook kunnen leren?” Nee, dat wist Joshua niet. Hij kijkt naar mevrouw Matemba. Die kijkt hem vriendelijk aan. “Roep je moeder maar even”, zegt ze.

Als Joshua met zijn moeder terugkomt, begint ze te vertellen. Over andere kinderen met een handicap die ze geholpen heeft. Dat sommige van die kinderen zelfs leerden lopen. Naar school konden gaan. Ze vertelt dat ze Ryan op straat zag kruipen en hem wil helpen. Dat hij met haar mee mag naar Elim Home, een huis waar kinderen met een handicap van alles kunnen leren. Joshua luistert met open mond. Zijn kleine broertje? Dingen leren? Lopen? Kan dat dan? “Ja, het kan,” zegt mevrouw Matemba, “als Ryan maar de kans krijgt.” Joshua hoort niet meer wat er allemaal nog meer besproken wordt. Hij droomt weg. Ryan, zijn kleine broer, gaat leren lopen. En misschien ook wel voetballen. In Elim Home.

Joost

Joost zit thuis op de bank en luistert met grote ogen naar wat zijn tante Anneke vertelt. Die is net terug uit Zuid-Afrika, waar ze een tijdje gewerkt heeft in een kindertehuis voor gehandicapte kinderen. Elim Home heet het tehuis en tante Anneke vertelt erover in geuren

en kleuren. Over de kinderen: kleine Merna en Patrick die moeten leren zelf te eten en zich aan te kleden. Over Rudowaan die altijd lacht, wat er ook gebeurt. Over Ryan die net in Elim Home gekomen is en die steeds een voetbal beetpakt als hij de kans krijgt. Tante Anneke vertelt over de verzorgsters die zo lief zijn voor de kinderen en eindeloos geduld hebben. Over het bubbelbad, waarin kinderen met verkrampde spieren leren zich te ontspannen. Over de oefeningen die de kinderen doen met de fysiotherapeut zodat ze leren zitten of lopen.

Joost luistert met steeds roder wordende wangen. Vooral het verhaal over het jongetje Ryan en die voetbal interesseert hem. Want zelf is hij ook dol op voetballen. Hij is lid van een club en voetbalt het liefst de hele dag. Zijn kamer hangt vol met voetbalposters en op het prikbord hangen de vaantjes van alle toernooien waaraan hij heeft meegedaan.

Tante Anneke vertelt dat Elim Home alleen maar kan blijven bestaan als er genoeg geld binnenkomt van mensen die het tehuis willen steunen. Dat er al veel scholen en kerken meehelpen, maar dat het elk jaar weer spannend is of het lukken zal.

Joost springt op van de bank. Hij heeft een idee, een geweldig idee. “Tante Anneke,” zegt hij, “ik weet wat. Ik ga Elim Home helpen, samen met mijn voetbalteam. Want die Ryan, die moet leren voetballen. Daar ga ik voor zorgen.”

En nu jullie

Wat denken jullie dat Joost met zijn team gaat doen voor Elim Home? En kunnen jullie met je klas misschien écht iets doen? Want Elim Home bestaat: het ligt 200 km ten oosten van Kaapstad in Zuid-Afrika. Merna, Rudowaan en Ryan wonen ook echt in dit kindertehuis. TwinKids.nl helpt Elim Home. Dat kost per kind 17 euro per maand. Willen jullie ons helpen? Bedenk een leuke actie en zamel geld in, dan kan Elim Home weer een poosje vooruit.